

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 412/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, ради исплате, одлучујући о сукобу месне надлежности између Основног суда у Суботици и Основног суда у Нишу, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој правној ствари, месно је надлежан Основни суд у Суботици.

Образложење

Тужилац АА из ..., поднео је против тужених Основном суду у Суботици тужбу ради исплате накнаде трошкова за исхрану и регрес.

Тужени у одговору на тужбу нису оспорили месну надлежност суда.

На припремном рочишту одржаном 26.03.2019. године пуномоћник тужиоца је предложио да се Основни суд у Суботици огласи месно ненадлежним јер је тужилац у спорном периоду радио на подручју које припада Основном суду у Нишу, те да се тај суд огласи месно ненадлежним, што је Основни суд у Суботици прихватио и сходно члану 60. ЗПП, донео решење и огласио се месно ненадлежним за поступање по назначеној правној ствари а по правноснажности решења списе је доставио Основном суду у Нишу.

Основни суд у Нишу није прихватио месну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб месне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр. 116/08... 113/17) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету месно и стварно надлежан Основни суд у Суботици.

Одредбом члана 65. став 1. ЗПП прописано је да ако законом није одређена искључива месна надлежност неког суда, странке се могу споразумети да им у првом

степену суди суд који није надлежан под условом да је тај суд стварно надлежан. Према ставу 3. истог члана, споразум из ст. 1. и 2. овог члана производи правно дејство само ако је састављен у писаном облику и ако се односи на одређени спор или више спорова који сви проистичу из одређеног правног посла.

У овој правној ствари ради се о исплати накнаде за исхрану и регрес. Стоји чињеница да је тужилац за спорни период посао вршио у Нишу, те да би сходно члану 60. ЗПП, могла бити заснована надлежност Основног суда у Нишу, обзиром да се ради о потраживању из радног односа на чијем подручју рад обавља или се обављао. Међутим, подношењем тужбе Основном суду у Суботици, тужилац је определио месну надлежност тог суда. У одговору на тужбу тужени нису оспоравали месну надлежност.

Према члану 19. став 4. ЗПП, предвиђено је да тужени може да истакне приговор месне ненадлежности најкасније на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу, ако се припремно рочиште не одржава, а пре упуштања у расправљање о чему суд мора да одлучи у року од осам дана од дана изјављивања приговора.

Значи немогућност истицања приговора о месној ненадлежности након подношења тужбе није установљена у корист тужиоца већ у корист туженог, па обзиром да је тужилац определио надлежност Основног суда у Суботици, за поступање у овој правној ствари, то исто није могао ни истицати приговор месне ненадлежности суда.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић